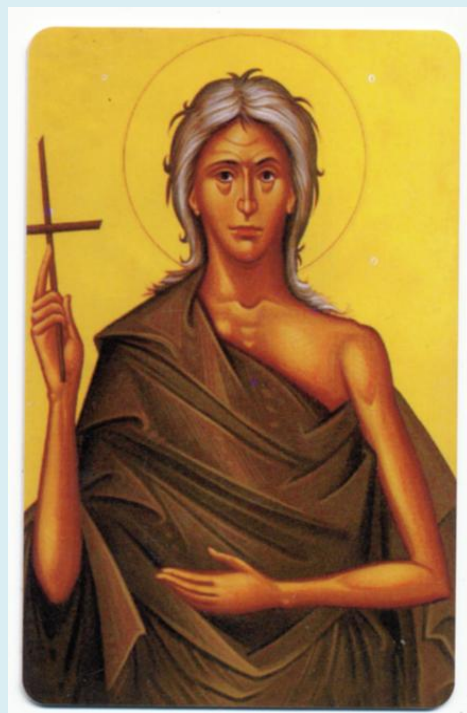

Acatistul Sfintei cuvioase Maria Egipteanca
(1 aprilie /a 5-a Duminică din postul Paștelui)

Sfânta Maria Egipteanca (344-422) (s.v. 1 aprilie / s.n. 14 aprilie):

https://www.academia.edu/42923946/Sf%C3%A2nta_Maria_Egipteanca_344_422_1_aprilie

<https://archive.org/details/sfanta-maria-egipteanca>

Materiale despre Sfânta Maria Egipteanca:

<https://independent.academia.edu/emystea/Sf.%20Maria%20Egipteanca>

<https://archive.org/details/@steaemy?query=Maria+Egipteanca>

https://www.slideshare.net/steaemy1/search_my_uploads?type=&new=&q=Maria+Egipteanca

Predici la Duminica a V-a a Sfântului și marelui Post (a Sfintei Maria Egipteanca) (9. Triod):

[https://www.academia.edu/42923683/Predici la Duminica a V a a Sf%C3%A2ntului %C5%9Fi marelui Post a Sfintei Maria Egipteanca 9 Triod](https://www.academia.edu/42923683/Predici_la_Duminica_a_V_a_a_Sf%C3%A2ntului_%C5%9Fi_marelui_Post_a_Sfintei_Maria_Egipteanca_9_Triod)

<https://archive.org/details/predici-la-duminica-a-v-a>

&&&

Rugăciunile începătoare

În numele Tatălui, și al Fiului și al Sfântului Duh. Amin.

Slavă Ție, Dumnezeu nostru, Slavă Ție !

Slavă Ție, Dumnezeu nostru, Slavă Ție !

Slavă Ție, Dumnezeu nostru, Slavă Ție !

Împărate ceresc, Mângâietorul, Duhul Adevărului, care pretutindenea ești, și toate le împlinești, Vistierul bunătăților și Dătătorule de viață, vino și te sălășluiești întru noi, și ne curățește pe noi de toată întinăciunea, și mântuiește, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluiește-ne pe noi.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluiește-ne pe noi.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluiește-ne pe noi.

Slavă Tatălui și Fiului și Sfântului Duh. Și acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluiește-ne pe noi;

Doamne, curățește păcatele noastre;

Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;

Sfinte, cercetează și vindecă neputințele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluiește !

Doamne, miluiește !

Doamne, miluiește !

Slavă Tatălui și Fiului și Sfântului Duh. Și acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care ești în ceruri, sfințească-se numele Tău, vie împărăția Ta, facă-se voia Ta precum în cer așa și pe pământ. Pâinea noastră cea spre ființă

dă-ne-o nouă astăzi. Și ne iartă nouă greșalele noastre, precum și noi iertăm greșiților noștri. Și nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăvește de cel rău. Că a Ta este Împărăția și puterea și slava, a Tatălui și a Fiului și a Sfântului Duh, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

Miluieste-ne pe noi, Doamne, miluieste-ne pe noi, că nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ție, ca unui Stăpân, noi, păcătoșii robii Tăi, miluieste-ne pe noi.

Slavă Tatălui și Fiului și Sfântului Duh.

Doamne, miluieste-ne pe noi, că întru Tine am nădăjduit; nu Te mânia pe noi foarte, nici pomeni fărădelegile noastre, ci caută și acum ca un Milostiv și ne izbăvește pe noi de vrăjmașii noștri, că Tu ești Dumnezeu nostru și noi suntem poporul Tău, toți lucrul mâinilor Tale și numele Tău chemăm.

Și acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

Ușa milostivirii deschide-o nouă, binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi, că tu ești mântuirea neamului creștinesc.

Crezul

Cred Într-Unul Dumnezeu, Tatăl Atoțiitorul, Făcătorul cerului și al pământului, al tuturor celor văzute și nevăzute.

Și întru Unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, care din Tatăl S-a născut, mai înainte de toți vecii. Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, Născut, nu făcut, Cel de o ființă cu Tatăl, prin care toate s-au făcut.

Care pentru noi oamenii și pentru a noastră mântuire. S-a pogorât din ceruri Și S-a întrupat de la Duhul Sfânt și din Maria Fecioara Și S-a făcut om.

Și S-a răstignit pentru noi în zilele lui Pilat din Pont, Și a pătimit și S-a îngropat. Și a înviat a treia zi după Scripturi.

Și S-a suit la ceruri și Șade de-a dreapta Tatălui. Și iarăși va să vină cu slavă, să judece viii și morții, A cărui Împărăție nu va avea sfârșit.

Și întru Duhul Sfânt, Domnul de viață Făcătorul, care din Tatăl purcede, Cea ce împreună cu Tatăl și cu Fiul este închinat și slăvit, care a grăit prin prooroci.

Întru-una Sfântă Sobornicească și apostolească Biserică,

Mărturisesc un botez întru iertarea păcatelor,

Aștept învierea morților și viața veacului ce va să fie. Amin !

Condacul 1

Îngerului luminii și luceafărului pustiei cele de laudă să-i aducem, noi, care ne minunăm de nevoințele ei cele mai presus de fire. Iar tu, ca ceea ce ai biruit pe Veliar cu puterea crucii și cununa slavei ai dobândit-o de la Dumnezeu, roagă-te Stăpânului Hristos, ca să ne ierte de păcate, nouă, celor ce-ți cântăm: *Bucură-te, prea cuvioasă maică Maria, mult folositoare!*

Icosul 1

Înger pământesc ai fost, prea cuvioasă maică, iar acum ești om ceresc, bucurându-te negrăit de Lumina dumnezeirii, în care pururea te veselești, iar noi, cei ce ne minunăm de frumusețea harului tău, te laudăm așa:

Bucură-te, a lui Hristos pentru vecie mireasă;

Bucură-te, maică prea înțeleptită;

Bucură-te, a Egiptului rază luminoasă;

Bucură-te, fiică a Maicii Domnului prea iubită;

Bucură-te, că în nevoințele tale ai fost mângâiată;

Bucură-te, că Împărăția Cerească ai câștigat;

Bucură-te, că puterea Sfintei Cruci te-a ajutat;

Bucură-te, că în ceata prea cuvioșilor părinți de cerească lumină strălucești;

Bucură-te, că împreună cu Sfintele mironosițe și cu toate cuvioasele femei te veselești;

Bucură-te, învățătoarea înfrânării;

Bucură-te, cununa Bisericii;

Bucură-te, a pustnicilor îmbărbătare;

Bucură-te, prea cuvioasă maică Maria, mult folositoare!

Condacul al 2-lea

Lucrurile lui Dumnezeu tănuite în plăcuții săi a le descoperi spre folosul sufletesc bine este, cugeta Sfântul Sofronie auzind de la cuviosul Zosima prea luminatele tale fapte, prea cuvioasă maică Maria Egipteanca, iar noi, neputincioșii, mult minunându-ne de cele mai presus de fire ale tale aspre nevoințe, întru mare umilință îi strigăm lui Dumnezeu, cel ce minunat se proslăvește întru sfinții Săi: *Aliluia!*

Icosul al 2-lea

În veșnica fericire din ceruri voind Dumnezeu a te așeza, din Egipt la pustnicească viață te-a chemat și ascultând tu chemarea Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, ai petrecut patruzeci și șapte de ani în cea mai adâncă pustie a Iordanului, întru multe și mari nevoințe, ți-ai închinat viața lui Hristos, Mirele tău, pentru care noi, smeriții, împreună cu Puterile Cerești te laudăm așa:

Bucură-te, că de desfrânare te-ai lepădat;

Bucură-te, că părăsind Egiptul, la Ierusalim ai alergat;
Bucură-te, că prea curatei Fecioare rugându-te, cu lacrimi fierbinți în biserică cu multă usurință ai intrat;
Bucură-te, că cinstitei și de viață făcătoarei Cruci te-ai închinat;
Bucură-te, că atunci ochii sufletului tău s-au luminat;
Bucură-te, că Maica Domnului din icoană ți-a vorbit;
Bucură-te, că ea trecerea Iordanului ți-a poruncit;
Bucură-te, maică Maria, prea lăudată;
Bucură-te, că în pustie de Duh Sfânt ai fost luminată;
Bucură-te, stea de lumină purtătoare;
Bucură-te, a celor ce te cinstesc, apărătoare;
Bucură-te, duh de rugăciune cu dulce alinare;
Bucură-te, prea cuvioasă maică Maria, mult folositoare!

Condacul al 3-lea

Trupul ți-a fost rob de patimi timp de șaptesprezece ani, dar prin aspră petrecere, prin lacrimi de pocăință și rugăciune neancetată către Preasfânta Fecioară, al ei ajutor ai primit și întru smerenia inimii îi cânti lui Dumnezeu: *Aliluia!*

Icosul al 3-lea

Părăsind păcatul, în pustia Iordanului ai alergat, unde numai cu două pâini și jumătate te-ai hrănit timp de șaptesprezece ani, ducând cele mai grele lupte cu foamea, cu setea, cu bântuierile necuratelor gânduri și cu duhul desfrânării care te mistuia, dar după aceste încercări, cu totul te-ai ușurat și te-ai hrănit treizeci de ani cu rădăcini și cu ierburi, petrecând ca un înger în trup, pentru care noi te ferim cu umilință, cântând așa:

Bucură-te, cuvioasă maică cerească;
Bucură-te, fiică a Egiptului, de Maica Domnului aleasă;
Bucură-te, că de păcat cu totul te-ai lepădat;
Bucură-te, că uscându-ți trupul cu foamea și cu setea, de urâtele patimi ai scăpat;
Bucură-te, că Sfintei Fecioare te-ai rugat;
Bucură-te, că al ei grabnic ajutor ai căpătat;
Bucură-te, că prin viața ta curată pustia s-a sfințit;
Bucură-te, că mult ostenindu-te cununa slavei ai primit;
Bucură-te, povățuitoare prea înțeleaptă;
Bucură-te, locuitoarea pustiei cea minunată;
Bucură-te, de lacrimi duhovnicești izvorătoare;
Bucură-te, a duhurilor rele înfricoșătoare;
Bucură-te, prea cuvioasă maică Maria, mult folositoare!

Condacul al 4-lea

Prin viață pustnicească ți-ai luminat cugetul și firea de relele porniri ți-ai curățit.

Ajută-ne, prea cuvioasă Maică, să ne ridicăm și noi din păcat, prin post și prin rugăciuni, să ne sfințim firea, ca împreună cu tine, să-i cântăm lui Dumnezeu: Aliluia!

Icosul al 4-lea

Tu ești nădejdea și întărirea celor deznădăjduiți, prea cuvioasă maică Maria, că văzând noi alegerea ta, de la păcătoasa viețuire la înalta duhovnicească trăire, nădăjduim în a sufletului mântuire și cântăm laudându-te așa:

Bucură-te, a noastră mângâiere;

Bucură-te, duhovnicească alinare;

Bucură-te, că ai biruit pe omul cel vechi cu înfrânarea;

Bucură-te, cetate neînvinsă;

Bucură-te, ușă către Rai deschisă;

Bucură-te, că de Duhul Sfânt ai fost luminată;

Bucură-te, casă sufletească pe stâncă ridicată;

Bucură-te, că ai biruit puterea vrăjmașului;

Bucură-te, bună mireasmă a pustiului;

Bucură-te, că ai răbdat frigul nopții și arșița soarelui;

Bucură-te, a noastră povătuitoare;

Bucură-te, a celor ce se roagă ție, de patimi izbăvitoare;

Bucură-te, prea cuvioasă maică Maria, mult folositoare!

Condacul al 5-lea

Cuviosul Zosima, pustia Iordanului străbătând, în aspră postire și neîncetate rugăciuni petrecând, aflându-te pe tine, prea cuvioasă maică Maria, înger în trup, îmbrăcată cu dumnezeiască lumină, s-a sârguit a striga cu lacrimi către Dumnezeu:

Aliluia!

Icosul al 5-lea

Când te-ai rugat prea cuvioasă maică, erai înălțată de la pământ și cu fața prea luminată, iar cuviosul Zosima, căzând la pământ, a cerut ca de tine să fie binecuvântat și cu frică ți-a strigat:

Bucură-te, înger pământesc;

Bucură-te, om ceresc;

Bucură-te, mireasma raiului dumnezeiesc;

Bucură-te, minune prea slăvită;

Bucură-te, prea cuvioasă Maria, de Dumnezeu iubită;

Bucură-te, a mea umilință;

Bucură-te, strig către tine cu credință;
Bucură-te, de cuviosul Zosima mult cinstită;
Bucură-te, maică duhovnicească;
Bucură-te, că pe toți îi înveți să se mântuiască;
Bucură-te, a vrăjmașilor îngrozire;
Bucură-te, stea luminoasă între popoare;
Bucură-te, prea cuvioasă maică Maria, mult folositoare!

Condacul al 6-lea

Ispitele sufletului și patimile trupului le-ai tăiat cu sabia postului, păcatele gândului cu tăcerea sihăstriei le-ai înecat și cu curgerile lacrimilor tale ai adăpat toată pustia și ne-ai odrăslit nouă roadele pocăinței. Pentru aceasta cinstim pomenirea ta și Îi cântăm lui Dumnezeu: *Aliluia!*

Icosul al 6-lea

Minunată cu adevărat a fost viața ta, prea cuvioasă maică, iar noi, știind a ta sfântă viețuire, ne întărim și te lăudăm, zicând:

Bucură-te, pildă aleasă de viețuire duhovnicească;
Bucură-te, a noastră învățătură pentru trăire creștinească;
Bucură-te, a Egiptului floare aleasă;
Bucură-te, că din pustie roditoare ai fost culeasă;
Bucură-te, a sihaștrilor lumină;
Bucură-te, a celor nevoitori odihnă;
Bucură-te, nădejdea creștinilor;
Bucură-te, lauda monahilor;
Bucură-te, mângâierea sufletului meu;
Bucură-te, a mea mijlocitoare către Dumnezeu;
Bucură-te, a călugărilor îmbărbătare;
Bucură-te, a păcătoșilor pildă de urmare;

Bucură-te, prea cuvioasă maică Maria, mult folositoare!

Condacul al 7-lea

Chip al pocăinței te-ai arătat, prea cuvioasă maică Maria, că din roabă a diavolilor prin păcat, înger al Luminii te-ai arătat și pe cei mai nevoitori pustnici i-ai întrecut, iar acum cu cetele cuvioșilor îi cânti lui Dumnezeu: *Aliluia!*

Icosul al 7-lea

Din lume nemaștiind nimic de patruzeci și șapte de ani, prea cuvioasă maică și nici chip omenesc sau fiare sălbatică în acest timp nemaivăzând, pe cuviosul Zosima l-ai întrebat: Cum viețuiesc creștinii astăzi? Cum este păzită Biserica? Și te-ai

bucurat cu duhul auzind că sunt în pace, cu rugăciunile sfinților pustnici și cu ale celor ce prin mănăstiri se nevoiesc. De a ta trăire numai în Dumnezeu, deși pe pă-mânt erai și în trup omenesc viețuiai, bucurându-ne, noi, nevrednicii, cu umilință te lăudăm:

Bucură-te, de Duhul Sfânt purtătoare;

Bucură-te, smirnă bine mirositoare;

Bucură-te, că de lume cu totul te-ai despărțit;

Bucură-te, că liniștea pustiei mult ai iubit;

Bucură-te, că patruzeci și șapte de ani te-ai nevoit în pustie;

Bucură-te, a Duhului Sfânt odraslă vie;

Bucură-te, că la ocrotirea Maicii Domnului ai alergat;

Bucură-te, că în relele ispite, ea te-a ajutat;

Bucură-te, că în seara Cinei Domnului, de Sfânta Împărtășanie te-ai învrednicit;

Bucură-te, că locul de îngropare leul ți l-a pregătit;

Bucură-te, a Bisericii ocrotitoare;

Bucură-te, a celor ce aleargă la tine mângâietoare;

Bucură-te, prea cuvioasă maică Maria, mult folositoare!

Condacul al 8-lea

Neputincios este cuvântul, iar mintea nu poate să priceapă dumnezeiasca lucrare ce s-a făcut cu tine, prea cuvioasă maică Maria, că din prăpastia păcatelor ai ieșit îndată și din izvorul vieții ai fost adăpată, cântând cu bucurie în Duhul Sfânt: *Aliluia!*

Icosul al 8-lea

Minunată cu adevărat este taina întoarcerii tale din căile pierzării la viața sfântă și curată, prin nevoițe mai presus de fire, Dumnezeu, cu marea Sa milostivire, în cerească Lumină te-a îmbrăcat, pentru care noi, cu lacrimi, întru smerenia inimii, te lăudăm zicând:

Bucură-te, nădejdea mântuirii păcătoșilor;

Bucură-te, nesfârșită bucurie a creștinilor;

Bucură-te, a fecioarelor trezire;

Bucură-te, a noastră către Dumnezeu fierbinte rugătoare;

Bucură-te, a părinților cucernici bucurie;

Bucură-te, a tinerilor înțelepciune;

Bucură-te, a văduvelor cinstire;

Bucură-te, a celor primejduiți izbăvire;

Bucură-te, ocrotitoarea celor ce trăiesc în feciorie;

Bucură-te, cerească nepătimire;

Bucură-te, a celor ispitiți răbdare;

Bucură-te, a noastră, către Domnul, fierbinte rugătoare;
Bucură-te, prea cuvioasă maică Maria, mult folositoare!

Condacul al 9-lea

Tu îmi dai dar luminător de Sus, prea cuvioasă maică, din osârdia ta cea dumnezeiască, ca să scap de întunericul patimilor și să laud din inimă faptele tale cele prea frumoase, cântând Domnului întru bucurie: *Aliluia!*

Icosul al 9-lea

Cu osârdie și cu dragoste ai alergat către Hristos, urmând calea de întoarcere a păcătosului, în pustiiile cele neumblate mult nevoindu-te și poruncile dumnezeiești împlinindu-le, pentru care noi cu smerenie și cu lacrimi te lăudăm:

Bucură-te, a nevoitorilor prea minunată cunună;

Bucură-te, ceea ce dăruiești sfaturi de taină;

Bucură-te, odrâslie duhovnicească a pustiei;

Bucură-te, focul dumnezeiesc al râvnei;

Bucură-te, tainică lucrare a mântuirii;

Bucură-te, că îndemni la pocăință;

Bucură-te, alungarea deșertăciunii lumești;

Bucură-te, făclie nestinsă a pustiei;

Bucură-te, izgonitoare a patimilor omenești;

Bucură-te, a sufletelor creștine luminare;

Bucură-te, fulgerul care arzi duhurile satanei;

Bucură-te, cetate nejefuită a credinței;

Bucură-te, prea cuvioasă maică Maria, mult folositoare!

Condacul al 10-lea

Cine va putea tâlcui bucuria îngerilor pentru întoarcerea ta, că ai avut trupul scufundat în desfrânare și cugetul rob de înșelare, dar mai pe urmă, prin pocăință și lacrimi arzătoare, te-ai făcut a lui Hristos mireasă și a Duhului Sfânt sălășluire prea aleasă, iar noi, avându-te pe tine mijlocitoare, slăvim pe Dumnezeu și cu umilință îi cântăm: *Aliluia!*

Icosul al 10-lea

Fiică a Luminii celei neapropiate, pe tine Lumina lumii luminându-se, la Sine te-a chemat și darul Duhului Sfânt ai aflat, maică prea cuvioasă, pentru care noi, fericiindu-te, te lăudăm zicând:

Bucură-te, că Sfintele Scripturi de îngeri ai fost învățată;

Bucură-te, că de cuviosul Zosima ai fost lăudată;

Bucură-te, că de îngeri ai fost întâmpinată;

Bucură-te, înțelepciune dumnezeiască;
Bucură-te, a noastră lumină sufletească;
Bucură-te, al rugăciunii izvor;
Bucură-te, al duhovniceștii nevoițe spor;
Bucură-te, a pustiei lumină;
Bucură-te, a virtuților monahicești grădină;
Bucură-te, minte luminată de Duhul Sfânt;
Bucură-te, că la rugăciune te-ai înălțat de pe pământ;
Bucură-te, a monahilor călăuzitoare;
Bucură-te, prea cuvioasă maică Maria, mult folositoare!

Condacul al 11-lea

Toate cetele îngerești și adunările omenești le-ai bucurat cu viața ta cea luminată, că tu firea covârșind și ca cei fără de trup viețuind, înger al pustiei și lumină omeneirii te-ai arătat, cântând lui Dumnezeu neîncetat: *Aliluia!*

Icosul al 11-lea

Prea cuvioasă maică, ceea ce împreună cu îngerii și cu sfinții în Ceruri petreci, roagă pe Milostivul Dumnezeu, ca să ne izbăvească de necazurile ce ne împresoară, ca plini de recunoștință să-ți cântăm:
Bucură-te, a noastră mângâiere;
Bucură-te, a celor ce sufletește pătimesc, dulce alinare;
Bucură-te, că viețuiești cu Puterile îngerești;
Bucură-te, că împreună cu Sfintele femei te veselești;
Bucură-te, a cuvioșilor cunună prea slăvită;
Bucură-te, prea cuvioasă Maria, lauda Egiptului;
Bucură-te, că făcându-ți semnul Sfintei Cruci, ai pășit peste apele Iordanului;
Bucură-te, viață tăinuită în pustie;
Bucură-te, că prin aceasta, ai dobândit cerească Împărăție;
Bucură-te, că pentru noi te rogi cu multă ardoare;
Bucură-te, a păcătoșilor ridicare;
Bucură-te, a demonilor izgonitoare;
Bucură-te, prea cuvioasă maică Maria, mult folositoare!

Condacul al 12-lea

Rugăciune cu osârdie aducând și acum, prea cuvioasă maică Maria către prea curata Născătoare de Dumnezeu, deschide și nouă dumnezeieștile îndurări, pentru a cânta, întru bucuria inimii, prea milostivului Dumnezeu: *Aliluia!*

Icosul al 12-lea

Lăudând nevoințele tale, îl slăvim pe Dumnezeu, cel ce te-a învrednicit să fii mijlocitoare pentru noi, care-ți cântăm:

Bucură-te, înțelepciune duhovnicească;

Bucură-te, ambrozie dumnezeiască;

Bucură-te, flacăra serafimică;

Bucură-te, rugăciune într-aripată;

Bucură-te, smerenie adâncă;

Bucură-te, înger cu fire omenească;

Bucură-te, al nostru dar ceresc;

Bucură-te, credință desăvârșită prin faptă;

Bucură-te, maică de Dumnezeu fericită;

Bucură-te, cuvioasă Maria, de Maica Domnului mult iubită;

Bucură-te, a noastră mijlocitoare;

Bucură-te, a inimilor mângâietoare;

Bucură-te, prea cuvioasă maică Maria, mult folositoare!

Condacul al 13-lea (de trei ori)

O, prea cuvioasă maică Maria Egipteanca, ceea ce în Lumina dumnezeirii strălucești, roagă-L pe Milostivul Dumnezeu să ne dea iertare de păcate, ca în cereasca Împărăție, împreună cu sfinții și îngerii de-a pururi să-I cântăm: ***Aliluia!***

Apoi iarăși se zice:

Icosul 1

Înger pământesc ai fost, prea cuvioasă maică, iar acum ești om ceresc, bucurându-te negrăit de Lumina dumnezeirii, în care pururea te veselești, iar noi, cei ce ne minunăm de frumusețea harului tău, te lăudăm așa:

Bucură-te, a lui Hristos pentru vecie mireasă;

Bucură-te, maică prea înțelepțită;

Bucură-te, a Egiptului rază luminoasă;

Bucură-te, fiică a Maicii Domnului prea iubită;

Bucură-te, că în nevoințele tale ai fost mângâiată;

Bucură-te, că Împărăția Cerească ai câștigat;

Bucură-te, că puterea Sfintei Cruci te-a ajutat;

Bucură-te, că în ceata prea cuvioșilor părinți de cerească lumină strălucești;

Bucură-te, că împreună cu Sfintele mironosițe și cu toate cuvioasele femei te veselești;

Bucură-te, învățătoarea înfrânării;

Bucură-te, cununa Bisericii;

Bucură-te, a pustnicilor îmbărbătare;

Bucură-te, prea cuvioasă maică Maria, mult folositoare!

Condacul 1

Îngerului luminii și luceafărului pustiei cele de laudă să-i aducem, noi, care ne minunăm de nevoințele ei cele mai presus de fire. Iar tu, ca ceea ce ai biruit pe Veliar cu puterea crucii și cununa slavei ai dobândit-o de la Dumnezeu, roagă-te Stăpânului Hristos, ca să ne ierte de păcate, nouă, celor ce-ți cântăm: *Bucură-te, prea cuvioasă maică Maria, mult folositoare!*

Viețile Sfinților - Viața cuvioasei maicii noastre Maria Egipteanca (scrisă de
prea sfințitul Sofronie, patriarhul Ierusalimului)

Sfântul Sofronie, al Ierusalimului - Sfânta Maria Egipteanca:

https://www.academia.edu/42628773/Sf%C3%A2ntul_Sofronie_al_Ierusalimului_Sf%C3%A2nta_Maria_Egipteanca

<https://archive.org/details/Viata>

<https://www.slideshare.net/steaemy1/viata-249131264>

Taina împărătească bine este a o păzi, iar lucrurile lui Dumnezeu este cuviincios și slăvit a le descoperi și a le propovădui. Pentru că a nu păzi tainele împărătești, este lucru de frică și de pierzare; iar lucrurile lui Dumnezeu cele preaslăvite a le tăcea este mare pagubă pentru suflet. *De aceea și eu - zice Sfântul Sofronie - sunt cuprins de frică, ca pe cele dumnezeiești să le ascund în tăcere, aducându-mi aminte de primejdia cea îngrozitoare a slugii celei leneșe, care, luând de la Domnul talantul, l-a îngropat în pământ, și pe cel dat pentru lucru l-a ascuns, nelucrându-l.*

Această povestire sfântă, care a ajuns până la mine, nu o voi tăcea deloc. Însă nimeni să nu fie necredincios pentru cele ce voi scrie și pe care eu singur le-am văzut; nici să mă socotească cineva că îndrăznesc a scrie lucruri neadevărate, îndoindu-se de acest lucru mare. Să nu-mi fie mie a minți în cele sfinte! Iar de vor fi oarecare din cei ce vor afla scrierea aceasta și, minunându-se de acest preaslăvit lucru, nu vor voi să creadă, acelora milostiv să le fie Domnul. Deoarece aceia, cugetând la neputința firii omenești, socotesc că sunt cu neputință cele ce grăiesc despre oameni, ca lucruri preaslăvite. Acum se cade să începem povestirea de acest lucru minunat, care s-a făcut în neamul nostru.

Într-una din mănăstirile Palestinei a fost un ieromonah Zosima, care era atât de îmbunătățit și de vestit în faptă bună, încât mulți monahi din mănăstirile cele dimprejur de multe ori alergau la dânsul ca să audă cuvânt din gura lui. El a petrecut în mănăstirea aceea unde a fost cincizeci și trei de ani și toate nevoințele vieții pustnicești le-a trecut și toată pravila dată de monahi desăvârșit a păzit-o.

Toate acelea făcându-le, niciodată n-a fost nepăsător la învățăturile dumnezeieștilor cuvinte, ci chiar culcându-se și sculându-se și hrană gustând - de se cuvine a numi hrană aceea din care el gusta puțin - un lucru avea în gând neconținut, adică de a cânta lui Dumnezeu totdeauna și de a face învățături din dumnezeieștile cuvinte. Căci din copilărie ducându-se în mănăstire, a stat într-însa cincizeci și trei de ani, după cum s-a zis mai sus, și s-a nevoit în dânsa cu osteneli pustnicești.

După aceea, tulburându-se de oarecare gânduri, ca și cum el acum în toate ar fi fost desăvârșit, de la alții nicidecum trebuindu-i povățuire, vorbea în sine: *"Oare este pe pământ vreun monah care să mă poată folosi pe mine, și să-mi arate chip de pustnicie, pe care eu nu le-am făcut? Oare afla-se-va în pustie vreun om, ca să-mi covârșască lucrurile mele?"*

Așa gândind el, i s-a arătat îngerul lui și i-a zis: "O, Zosima, precum era cu puțință unui om, bine te-ai nevoit și bine ai trecut pustniceasca alergare. Însă nimeni nu este între oameni, care s-ar putea arăta pe sine că este desăvârșit. Mai mare îți va fi nevoința ce îți stă înaintea, decât aceea pe care ai făcut-o până acum și pe care tu nu o știi. Dar ca să cunoști câte căi sunt spre mântuire, ieși din pământul tău, precum altă dată Avraam cel vestit între patriarhi, și mergi într-una din mănăstirile ce sunt pe lângă râul Iordanului".

Deci îndată Zosima, urmând celui ce-i grăia, a ieșit din mănăstirea în care din pruncie se făcuse monah și, ajungând la Iordan, a fost povățuit de îngerul care l-a chemat în acea mănăstire în care Dumnezeu i-a poruncit lui să fie și, bătând cu mâna în poarta mănăstirii, a găsit pe monahul care păzea la poartă și mai întâi i-a spus aceluia despre dânsul. Iar acesta a spus egumenului, care, primindu-l și văzându-l în chipul monahicesc, a făcut obișnuita închinăciune și rugăciune monahicească. Apoi l-a întrebat: "De unde ești, frate, și pentru ce ai venit la noi bătrânii și săracii?"

Zosima a răspuns: "De unde am venit acum, nu este nevoie a spune aceasta, ci am venit pentru folos, părinte; pentru că am auzit de lucrurile cele mari și vrednice de laudă ale voastre, care pot să împrietenească pe suflet cu Dumnezeu".

Iar egumenul i-a zis: "Singur Dumnezeu, frate, Cel ce vindecă neputințele sufletului, Acela să ne învețe pe noi și pe tine voile Sale cele dumnezeiești și să ne povățuiască pe toți a face cele folositoare. Pentru că om pe om nu poate să-l folosească, dacă fiecare nu va lua aminte la dânsul totdeauna și, trezindu-se cu duhul, va lucra cele folositoare, având pe Dumnezeu în ajutorul lor. Ci, deoarece dragostea lui Hristos te-a pornit ca să ne vezi pe noi cei săraci și bătrâni, petreci cu noi, dacă pentru aceasta ai venit; și pe noi toți ne va hrăni cu darul Sfântului Duh, Păstorul cel bun, Care Și-a dat sufletul Său izbăvire pentru noi".

Acestea zicând egumenul către Zosima, s-a închinat; apoi, cerându-i rugăciune și binecuvântare, zicând "Amin", a petrecut în mănăstirea aceea. Și a văzut acolo pe bătrâni strălucind cu lucrurile, cu faptele lor cele bune și cu gândirea de Dumnezeu, cu duhul arzând și slujind Domnului. Cântarea lor era neîncetată, privegherea de toată noaptea, asemenea, în mâini având de-a pururi lucrare și psalmi în gurile lor, iar cuvinte deșarte nu erau între dânșii; apoi purtare de grijă pentru câștiguri vremelnice și gâlcevi lumești nici cu numele nu se cunoștea

între dâșii. Ci numai una era sârguința lor cea dintâi, pe care o urmau cu sporire toți - ca să se socotească morți cu trupul. Iar hrană aveau neîmpuținată, adică cuvântul lui Dumnezeu; iar pe trup îl hrăneau cu pâine și cu apă, precum fiecăruia îi era aprinsă dragostea de Dumnezeu.

Pe toate acestea văzându-le Zosima, se folosea foarte, și se întindea spre nevoița ce-i era înainte. Și trecând multe zile, s-a apropiat vremea sfântului și marelui post. Iar porțile mănăstirii erau încuiate totdeauna, și niciodată nu se deschideau, fără numai când cineva dintre dâșii ar fi ieșit, fiind trimis pentru o trebuință de obște; pentru că locul acela era pustiu și nu numai necercetat de alții, dar și neștiut de mireni.

Și era în mănăstirea aceea acest fel de rânduială, pentru care Dumnezeu l-a dus acolo pe Zosima. În întâia Duminică a postului făcea preotul Sfânta Liturghie și toți se împărtășeau cu Preacuratul Trup și Sânge al lui Hristos, Dumnezeul nostru, și gustau puțin din bucatele cele pustnicești. După aceea se adunau în biserică și, făcând rugăciune cu dinadinsul și cu destule plecări de genunchi, se sărutau bătrânii cu închinăciune unul către altul și fiecare pe egumen, rugându-l pentru binecuvântare și rugăciune, ca să le ajute și împreună să călătorească spre nevoița ce le era înainte.

După ce făceau acestea, deschideau porțile mănăstirii și cântau cu glas frumos: *Domnul este lumina mea și Mântuitorul meu, de cine mă voi teme? Domnul este scutitorul vieții mele, de cine mă voi înfricoșa?* Și cealaltă parte a psalmului aceuia sfârșind-o, ieșeau toți în pustie, lăsând pe unul sau doi frați păzitori ai mănăstirii, nu ca să păzescă averile ce erau înăuntru, pentru că nu era într-însa ceva ce puteau fura tâlharii, ci ca biserica să nu rămână fără dumnezeiasca slujbă, iar ei treceau râul Iordanului. Și fiecare își ducea hrana sa, cât putea și voia, după trebuința cea măsurată a trupului; unul, puțină pâine; altul, smochine; altul, finice; altul, linte muiată cu apă, iar altul nimic, fără numai trupul său și rasa cu care era îmbrăcat. Și se hrăneau, când firea trupului îi silea, cu verdețurile ce creșteau în pustie. Astfel, trecând Iordanul, se despărțeau departe unul de altul și nu se vedeau fiecare cum postește, sau cum se nevoiește; iar dacă se întâmpla să vadă altul pe prietenul său venind spre dânsul, îndată se abătea spre altă parte și singur se ruga lui Dumnezeu, cântând totdeauna și foarte puțină hrană gustând în vremea cea rânduită.

Așa tot postul săvârșindu-l, se întorceau în mănăstire, în Duminica dinaintea învierii lui Hristos, în care Biserica face prăznuirea Stălpărilor. Și se întorceau fiecare, avându-și mărturie a ostinelilor sale conștiința sa, care îi mărturisea ce

a lucrat; și nimeni nicidecum nu întreba pe altul, cum și în ce chip și-a săvârșit nevoița ostenelii, pentru că în acest fel era rânduiala mănăstirii aceleia.

Atunci și Zosima, după obiceiul mănăstirii, a trecut Iordanul, puțină hrană ducându-și pentru trebuința trupească și haina cu care era îmbrăcat. Iar rânduiala sa de rugăciune o săvârșea umblând prin pustie, și vremea de hrană o păzea după nevoia cea firească cu dinadinsul. Apoi dormea puțin, zăcând pe pământ și, șezând puțin, se odihnea oriunde îl apuca vremea de noapte și foarte de dimineață iarăși, sculându-se, își făcea calea sa. Și dorea să intre în pustia cea mai dinăuntru, nădăjduind că va afla pe cineva din părinți nevoindu-se acolo, de la care ar fi putut să se folosească și să sporească și mai mult.

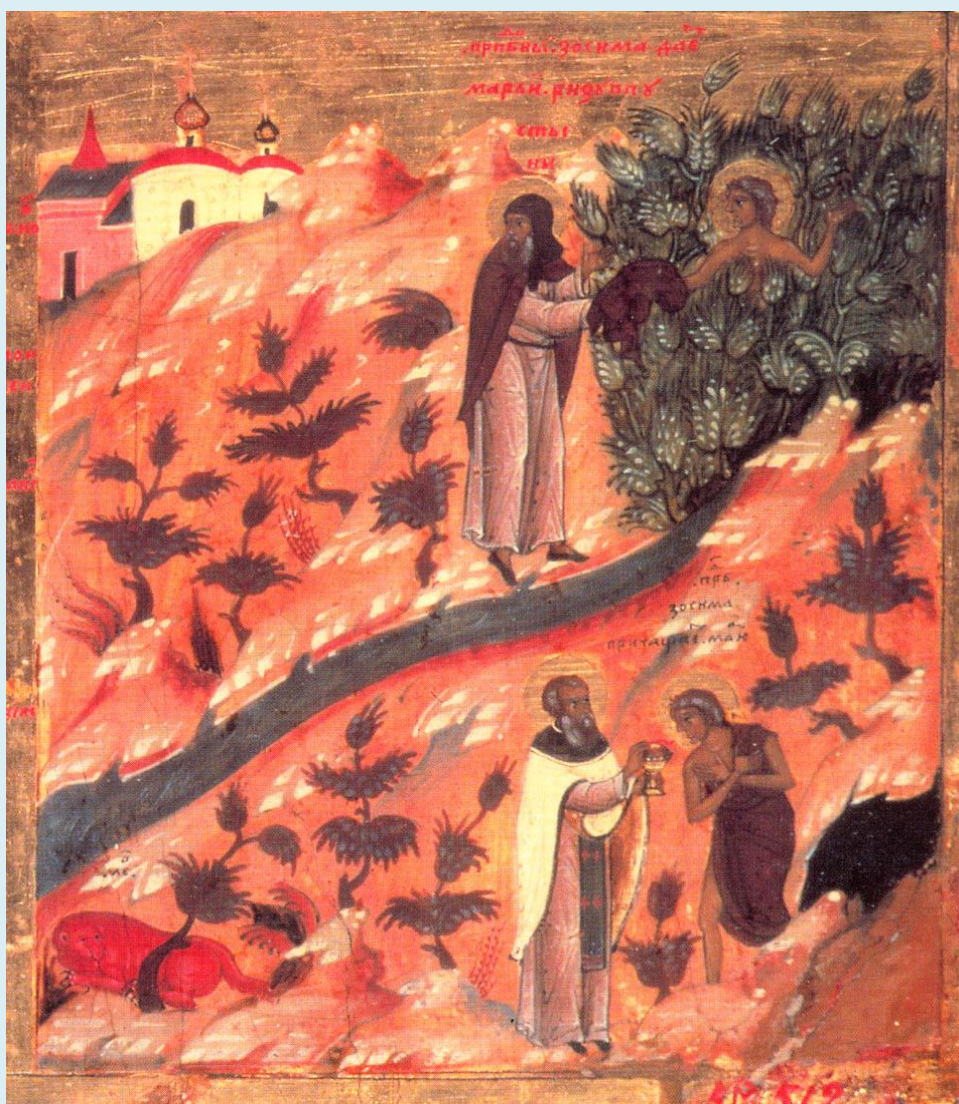
Mergând douăsprezece zile, a stat puțin în lături din cale și, întorcându-se spre răsărit, cânta ceasul al șaselea, făcându-și obișnuitele rugăciuni - pentru că se oprea puțin din călătorie în vremea pravilei sale, la fiecare ceas cântând și închinându-se. Iar când stătea el cântând, a văzut de-a dreaptă o umbră ca de trup omenesc; deci, întâi s-a spăimântat, părându-i-se că vede o nălucire diavolească și, tremurând, s-a însemnat cu semnul crucii. Apoi, lepădând frica, pe când își sfârșea rugăciunea, s-a întors cu ochii spre miazăzi și a văzut pe oarecare mergând cu trupul gol și negru de arșița soarelui, perii avându-i pe cap albi ca lâna și scurți, încât numai până la grumaji ajungeau.

Aceasta văzând-o Zosima, a început a alerga în direcția aceea spre care vedea, bucurându-se cu bucurie mare, pentru că nu văzuse într-acele zile chip omenesc, nici vreo altă ființă. Iar după ce acea vedenie a văzut pe Zosima venind de departe, a început a fugi în pustia cea adâncă, iar Zosima, ca și cum ar fi uitat bătrânețile sale și osteneala cea de cale, alerga repede, vrând să ajungă pe cel ce fugea; deci, el gonea, iar acela fugea, dar a fost alergarea lui Zosima mai grabnică decât a celui ce fugea.

Iar după ce s-a apropiat încât să poată acum auzi și glasul, a început a striga Zosima cu lacrimi, zicând: "Pentru ce fugi de mine, bătrânul cel păcătos, robule al adevăratului Dumnezeu, pentru care în pustia aceasta petreci? Așteaptă-mă pe mine nevrednicul și neputinciosul. Așteaptă pentru nădejdea răsplătirii și pentru ale tale osteneli. Stai și-mi dă mie, bătrânului, rugăciunea și binecuvântarea ta, pentru Dumnezeu, Cel ce nu S-a depărtat de nimeni!" Acestea grăindu-le Zosima cu lacrimi, s-a mai apropiat de ceea ce fugea, alergând spre un loc oarecare, unde era un semn de pârâu uscat.

După ce a ajuns la acel loc, aceea ce fugea a trecut de partea cealaltă. Iar Zosima, ostenindu-se și nemaiputând încă să alerge, a stătut de cealaltă parte de pârâu și a adăugat lacrimi la lacrimi și strigare către strigare, încât cele mai de aproape tânguiri să i se audă.

Atunci cel ce fugea a dat un glas ca acesta: "Ava Zosima, iartă-mă pentru Domnul, că nu pot să mă arăt ție, căci sunt femeie goală, precum mă vezi, și trupul îmi este neacoperit; ci, dacă voiești să-mi dai mie, femeii celei păcătoase, rugăciunea și binecuvântarea ta, aruncă-mi ceva din hainele tale, ca să-mi acopăr goliciunea mea și, întorcându-mă către tine, voi primi rugăciunea de la tine".

Atunci mare frică și spaimă l-a cuprins pe Zosima, căci s-a auzit chemat pe nume de femeia aceea, care niciodată nu-l văzuse și de care nici odinioară nu auzise, și a zis în sine: *"De n-ar fi fost aceasta înainte văzătoare, nu m-ar fi chemat pe nume"*. Deci, a făcut degrabă ce i se zisese lui; și dezbrăcând de pe el o haină veche și ruptă pe care o purta, a aruncat-o la dânsa, întorcându-se cu fața de la ea. *Iar ea, luând-o, și-a acoperit partea trupului pe care se cădea s-o acopere, mai mult decât celelalte părți. Încingându-se pe cât era cu puțință, s-a întors spre Zosima și a zis către el: "Pentru ce ai voit, părinte Zosima, a vedea pe femeia păcătoasă sau ce vorești să auzi și să înveți de la mine, încât nu te-ai lenevit a suferi atâta osteneală?"*

Iar el, aruncându-se la pământ, cerea să ia binecuvântare de la dânsa. Asemenea s-a aruncat și ea. Și erau amândoi la pământ, cerând binecuvântare unul de la altul. Nimic nu puteai să auzi de la ei grăind, decât numai binecuvântări. *Apoi, după multă vreme, femeia a zis către Zosima: "Părinte Zosima, fie ți se cade să mă binecuvântezi și să faci rugăciune, pentru că tu ești cinstit cu vrednicia preoției și, stând de mulți ani înaintea Sfântului Altar, aduci Domnului darurile dumnezeieștilor Taine"*.

Aceste cuvinte au pornit spre mai mare frică pe Zosima; și, tremurând, bătrânul se uda cu lacrimi și tremura și suspina, însă a grăit către dânsa cu liniștită răsuflare: *"O, maică duhovnicească, tu te-ai apropiat de Dumnezeu și mai mult te-ai omorât lumii, căci te arată cea mai mare dumnezeiască dăruire, care îți este dată mai mult decât altora, că m-ai chemat pe nume și m-ai numit preot pe mine, pe care niciodată nu m-ai văzut. Drept aceea, tu singură binecuvântează-mă pentru Domnul și-mi dă rugăciunea ta, mie celui ce-mi trebuiește de la a ta săvârșire"*.

Deci, primind acea sânguință a bătrânului, a zis: *"Bine este cuvântat Dumnezeu, Cel ce vorește mântuirea sufletelor omenești!"* După ce Zosima a zis *amin*, s-au sculat amândoi de la pământ.

Apoi ea a zis către bătrân: *"Pentru ce ai venit la mine, păcătoasa, o, omule al lui Dumnezeu? Pentru ce ai voit să vezi o femeie goală, care n-are nici o faptă bună? Ori darul Sfântului Duh te-a povățuit să săvârșești oarecare slujbă pentru mine, la vreme de trebuință? Deci, spune-mi, părinte, cum viețuiesc acum creștinii, cum viețuiesc împărații și cum sunt sfintele biserici?"*

Zosima a răspuns: *"Prin rugăciunile voastre sfinte, Dumnezeu a dăruit pace; deci primește rugăciunea nevrednicului bătrân și te roagă Domnului pentru toată lumea și pentru mine păcătosul, ca să nu-mi fie fără de roadă umblarea aceasta în pustie".*

Ea a zis către bătrân: *"Ție ți se cade mai ales, părinte Zosima, având preoțeasca rânduială, să te rogi pentru mine și pentru toți, căci spre aceasta ești și rânduit. Însă, deoarece suntem datori a da ascultare, ceea ce mi se poruncește prin tine, voi face".* Zicând aceasta, s-a întors spre răsărit și, ridicându-și ochii în sus și mâinile înălțându-și, a început a se ruga încet, dar nu se auzeau cuvintele ei, din care Zosima n-a înțeles nimic, ci stătea, precum zicea el, tremurând, căutând în jos și negrăind; însă se jura, punând pe Dumnezeu martor, și zicea: *"În vremea când stătea ea la rugăciune, ridicându-mi puțin ochii de la căutarea în pământ, am văzut-o înălțată de la pământ ca de un cot, stând în văzduh și rugându-se".*

Dacă a văzut aceasta Zosima, a fost cuprins de mare frică, s-a aruncat la pământ, se uda cu lacrimi și nimic nu zicea decât numai: *"Doamne miluiește!"* Zăcând el la pământ, i se părea că este nălucire și duh, aceea care se ruga. Apoi, întorcându-se ea, a ridicat pe bătrân și i-a zis: *"Pentru ce, părinte Zosima, te tulbură gândurile ca de o nălucire, zicându-ți că sunt duh și rugăciunea o prefac? Te rog cu adevărat, fericite părinte, să fii încredințat că sunt o femeie păcătoasă și cu Sfântul Botez îngrădită, și nu sunt duh în nălucire, ci pământ, praf și cenușă, trup cu totul, negîndind nimic duhovnicesc".* Zicând aceasta, și-a însemnat cu semnul crucii fruntea, ochii, gura și pieptul, zicând astfel: *"Dumnezeu, părinte Zosima, să ne izbăvească de cel viclean și de cursele lui, că multe sunt războaiele lui asupra noastră".*

Bătrânul, auzind și văzând acestea, a căzut la picioarele ei, zicând cu lacrimi: *"Te jur pe numele Domnului nostru Iisus Hristos, adevăratul Dumnezeu, Cel ce s-a născut din Sfânta Fecioară, pentru Care porți goliciunea aceasta și pentru Care ți-ai omorât trupul tău, să nu ascunzi de mine viața ta, ci să-mi spui toate, ca să faci arătate măririle lui Dumnezeu; spune-mi toate pentru Dumnezeu, că nu pentru laudă mi le vei spune, ci ca să-mi arăți mie păcătosului și nevrednicului, deoarece cred Dumnezeului meu, Căruia viețuiești, că pentru aceasta sunt povățuit în pustia aceasta, ca toate ale tale să le facă Dumnezeu arătate. Pentru că nu poate puterea noastră să se împotrivescă judecăților lui Dumnezeu; că de n-ar fi fost cu plăcere lui Hristos, Dumnezeul nostru, ca să fii știută, precum și nevoințele tale, nu mi*

te-ar fi arătat, și pe mine nu m-ar fi întărit atâta cale, pe care niciodată nu o voiam, neputînd nici să ies din chilia mea".

Acestea și multe altele zicînd Zosima, aceea l-a ridicat de la pămînt, zicînd către dînsul: *"Mă rușinez, părinte, dar iartă-mă; mi-e rușine să-ți spun lucrurile mele; dar, deoarece ai văzut trupul meu, îți voi destăinui fie și lucrurile mele, ca să cunoști de cîtă rușine și mustrare este plin sufletul meu; căci nu pentru vreo laudă, precum ai zis singur, îți voi spune cele despre mine; și pentru ce mă voi lăuda, fiind vas ales al diavolului? Că de voi începe povestirea mea vei fugi de mine, precum fuge cineva de un șarpe, nesuferind să auzi cu urechile lucrurile cele necuviîncioase ale mele, pe care le-am făcut eu, nevrednică; deci îți voi spune, neascunzînd nimic, dar te rog mai întîi să nu încetezi a te ruga pentru mine, ca să aflu milă în ziua judecării".*

Deci, dorind bătrînul să știe viața ei, și mult lăcrimînd, a început aceea a povesti cele despre sine, astfel: *Eu, părinte, sunt născută în Egipt. Când eram de doisprezece ani, trăind încă părinții mei, m-am lepădat de dragostea lor și m-am dus în Alexandria, după ce mai întîi mi-am întinat fecioria, fiind nesățioasă, am început a face desfrînare; mă rușinez numai a gândi, dar a le spune cu de-amănuntul, însă ceea ce este mai de seamă voi spune mai degrabă, ca să-mi știți neînfrînarea trupului meu. Șaptesprezece ani și mai bine am făcut desfrînare în popor, nu pentru daruri sau pentru oarecare plăți, că nu voiam să iau nimic de la cei ce-mi dădeau, ci aceasta o socoteam, ca pe mulți să-i fac să alerge la mine în dar și să-mi împlinească pofta trupească. Și să nu crezi că eram bogată, dacă nu luam, căci viețuiam în sărăcie și de multe ori, flămînzînd, torceam cu furca. Iar aprindere aveam fîră saț ca să mă tăvălesc totdeauna în noroiul desfrînării; pentru că aceea mi se părea că este și viața, ca adică să fac totdeauna firea necîstită.*

Deci astfel viețuind, am văzut, într-o vreme de seceriș, popor mult de bărbați libieni și egipteni mergînd spre mare și am întrebat atunci pe unul ce se găsea lângă mine: "Unde se duc acești bărbați cu sîrguință?" Iar acela mi-a zis: "La Ierusalim, pentru Înălțarea cînstitei și de viață făcătoarei Cruci, care nu după multe zile se va prăznui". Și am zis către dînsul: "Dar oare mă vor lua și pe mine, dacă m-aș duce cu ei?" Iar acela mi-a zis: "De vei avea plată pentru chirie și hrană, nimeni nu te va opri". Și i-am zis: "Cu adevărat, frate, nici pentru chirie nu am, nici pentru hrană, dar voi merge și eu. Voi intra într-o corabie cu ei și mă vor hrăni și pe mine, pentru că le voi da trupul meu în loc de chirie. Și pentru aceasta am voit a merge cu ei - părinte, iartă-mă - ca să am și mai mulți îndrăgostiți la patima mea. Ți-am spus, Părinte Zosima,

nu mă sili ca să mai spun rușinea mea, căci mă înspăimânt. Știe Domnul că spure singură pământul cu cuvintele mele".

Iar Zosima, udând cu lacrimi pământul, a răspuns către dânsa: "**Spune-mi, pentru Domnul, o, maica mea, spune, nu înceta povestirea cea de folos mie".**

Iar ea, la cele dintâi a adăugat acestea: "*Deci acel tânăr, auzind acele necurate cuvinte ale mele, cuprins de râs, s-a dus; iar eu, lepădând furca ce se întâmplase a o purta în acea vreme, am alergat spre mare, unde am văzut pe cei ce plecau, și am văzut pe câțiva stând lângă mare, ca la zece bărbați, sau și mai mulți, tineri, care mi s-au părut a fi de ajuns pentru poșta mea. Și intraseră și alții mai înainte în corabie. Și, după obiceiul meu, sărind între ei cu nerușinare, le-am zis: "Luați-mă și pe mine cu voi, oriunde ați merge, pentru că nu voi fi vouă neplăcută!". Încă și multe alte cuvinte necurate zicând, i-am pornit pe toți spre râs. Iar aceia, văzând nerușinarea mea, luându-mă, m-au dus în corabia lor și de acolo am început a pluti.*

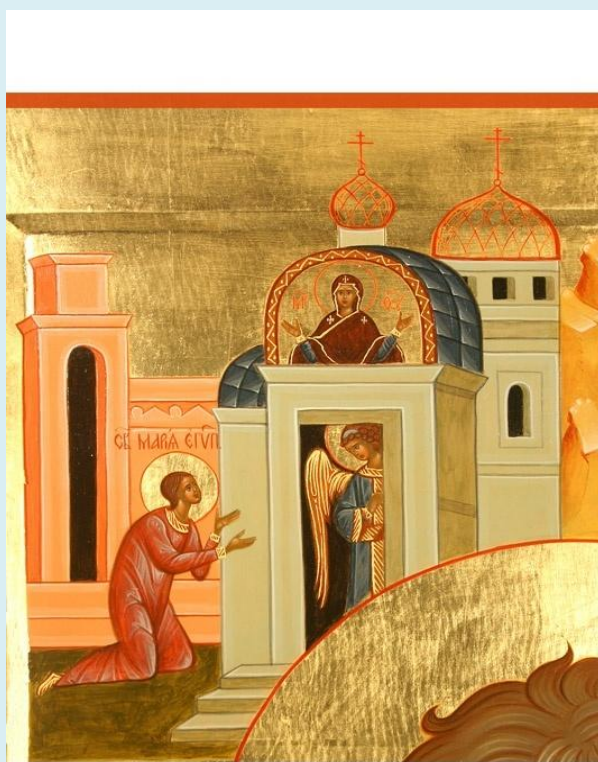
Dar cele ce am făcut, cum le voi spune ție, o, omule al lui Dumnezeu? Ce fel de limbă le va grăi sau ce auz le va primi acele lucruri rele ale mele, pe care le-am făcut pe cale și în corabie; căci și pe cei ce nu voiau, eu, ticăloasa, i-am silit la păcat; pentru că nu este chip de necurățiile care se pot grăi și care nu se pot grăi, pe care să nu le fi făcut. Să mă crezi, părinte, că mă înspăimânt cum marea a suferit desfrânarea mea și cum pământul nu și-a deschis gura și nu m-a cufundat de vie în iad, pe mine, care am vânat atâtea suflete cu lațul morții, dar socotesc că Dumnezeu căuta pocăința mea, El, Care nu voiește moartea păcătosului, ci îi așteaptă cu îndelungă răbdare întoarcerea.

Deci, cu astfel de sârguință m-am dus la Ierusalim și câteva zile mai înainte de praznic am petrecut; tot așa am făcut aici, dar mai multe și mai rele, pentru că nu eram îndestulată cu tinerii care au fost cu mine în corabie și pe cale, ci și pe mulți alții, cetățeni și străini, îi adunam la acea necurăție. Iar după ce a sosit praznicul Sfintei Înălțări a Cinstitei Cruci eu, ca și mai înainte, umblam vânând sufletele tinerilor. Și am văzut foarte de dimineață, pe toți alergând cu un gând la biserică. Deci, m-am dus și eu, am alergat cu cei ce alergau și am intrat cu ei în pridvorul bisericii.

Când a sosit ceasul Înălțării Cinstitei Cruci a Domnului, eu, silindu-mă să intru în biserică cu poporul, mă îndesam, dar eram împinsă înapoi și înghesuindu-mă cu multă osteneală și silă, m-am apropiat de usa bisericii și eu ticăloasa. Dar, după ce am pășit pe pragul ușii, alții fără de oprire intrau, iar pe mine o putere dumnezeiască mă oprea, nelăsându-mă să intru. Și

iarăși m-am isplătit, dar m-a împins înapoi. Și singură stăteam lepădată în pridvor, părăndu-mi-se că aceasta mi se întâmpla din slăbiciune femeiască; iar când intrau alții, mă amestecam și mă sileam să intru, dar m-am ostenit în zadar. Pentru că iarăși, când piciorul meu cel păcătos s-a atins de prag, biserica pe toți îi primea, neoprint pe nimeni, dar pe mine singură ticăloasă nu mă primea. Ca o mulțime de oaste rânduită să-mi oprească intrarea, așa o putere mă oprea, și iarăși m-am aflat în pridvor; și astfel de trei sau patru ori pătimind, oste-nindu-mă și nimic sporind, am slăbit, și n-am putut să mă amestec cu cei ce intrau, fiind și trupul meu foarte obosit de sila celor ce mă înghesuiau.

Fiind în rusine și în deznădăduire, m-am depărtat și stam într-un colț al pridvorului bisericii. Abia în urmă mi-am venit în simțire și am înțeles care a fost pricina ce mă oprea a vedea lemnul făcător de viață al Crucii Domnului. Pentru că se atinsese de ochii inimii mele lumina înțelegerii celei mântuitoare porunca Domnului cea strălucită, care luminează ochii cei sufletești, arătându-mi că țina faptelor mele îmi oprește intrarea în biserică. Deci, am început a plânge, a mă tângui și a mă bate în piept, scotând suspinuri din adâncul inimii mele.

Plângând în locul unde stăteam, am văzut sus icoana Preasfintei Născătoare de Dumnezeu stând în perete, și am zis către ea, cu ochii și cu mintea fără de abatere privind: "O, Fecioară, Stăpână, care ai născut cu trup pe Dumnezeu Cuvântul! Știu cu adevărat, știu că nu este cu cuviință, nici cu plăcere ție ca să privesc eu desfrânata, cea atât de necurată, spre cinstită icoana ta, a Preacuratei și pururea Fecioarei Maria, care ai sufletul și trupul curat. Și cu dreptate este ca eu, desfrânata și urâta, să fiu lepădată de la fecioreasca ta curățenie. Dar de vreme ce am auzit că pentru aceasta Dumnezeu S-a făcut om, pe care L-ai născut, ca să cheme pe cei păcătoși la pocăință, ajută-mi mie, care, fiind singură, nu am de la nimeni ajutor. Poruncește ca să-mi fie și mie neoprită intrarea în biserică și nu mă lipsi de a vedea cinstitul Lemn, pe care cu trupul S-a pironit Dumnezeu, Cel născut din tine, Care și-a dat Sângele Său pentru a mea izbăvire. Poruncește, o, Stăpână, ca și mie nevrednicei să mi se deschidă ușa, spre închinarea dumnezeieștii Cruci, și să-mi fii tu mie mijlocitoare preavrednică de credință către Cel ce s-a născut din tine. Căci de acum nu-mi voi mai întina trupul cu nici un fel de faptă a necuratei desfrânări. Că, după ce voi vedea Lemnul cel Sfânt al Crucii Fiului Tău, mă voi lepăda cu totul de lume și de cele din ea și îndată voi ieși, oriunde, tu singură ca o cheazăuitoare a mântuirii mele, mă vei povățui pe mine".

Acestea zicând, aprinzându-mă cu credință și cu nădejdea spre milostivirea Născătoare de Dumnezeu întărindu-mă, am plecat din locul acela în care făceam această rugăciune și, ducându-mă iarăși la cei ce intrau în biserică, m-am amestecat printre dâșii. Acum nimeni nu era care să mă împingă în lături, nimeni nu mă oprea, ca să mă apropiu de ușile prin care se intra în biserică. Deci, m-a luat deodată o frică și o spaimă, încât tremuram cu totul și mă scuturam. Apoi, ajungând la ușile acelea, care atât mi se închiseseră, fără de osteneală am intrat înăuntru bisericii, iar cinstitul și de viață făcătorul lemn al Crucii m-am învrednicit a-l vedea și am văzut tainele lui Dumnezeu, Care este gata să primească pe cei ce se pocăiesc. Și, căzând la pământ, m-am închinat cinstitului lemn al Sfintei Cruci, l-am sărutat cu frică și am ieșit, sîrguindu-mă a merge spre mijlocitoarea mea.

Ajungând la acel loc unde era sfânta icoană a Mijlocitoarei mele scrisă cu mâna și, plecând genunchii, m-am închinat înaintea Pururea Fecioarei Născătoare de Dumnezeu și aceste cuvinte am zis: "Tu, o, pururea fericită Fecioară, Stăpână de Dumnezeu Născătoare, deoarece ai arătat spre mine a ta preabună iubire de oameni și de nevrednicele mele rugăciuni nu te-ai

îngreșat - căci am văzut slava care pe dreptate cu nevrednicie îmi era mie desfrânatei ca să o văd - dau slavă lui Dumnezeu care prin tine primește pocăința păcătoșilor. Și mai mult ce am să gândesc eu, păcătoasa sau ce să zic? Acum este vremea, stăpână, să fac ceea ce prin mijlocirea ta am făgăduit. Acum oriunde voiești, povățuiește-mă și să-mi fii mie de aici înainte învățătoare spre mântuire, povățuindu-mă la calea pocăinței".

Acestea grăindu-le, am auzit un glas de departe strigând: "De vei trece Iordanul, bună odihnă vei afla!"

Auzind glasul acela și crezând că a fost pentru mine, cu lacrimi am strigat, căutând spre icoana Născătoarei de Dumnezeu: "Stăpână, stăpână, de Dumnezeu Născătoare, nu mă lăsa pe mine!" Așa strigând, am ieșit din pridvorul bisericii și cu grabnică alergare am plecat. Deci mergând eu, m-a văzut oarecine și mi-a dat trei bani. Și înștiințându-mă care este poarta cetății în acea parte, am ieșit, alergând, lăcrimând și întrebând de cale pe cei pe care îi întâlneam și am sfârșit ziua aceea în călătorie. Era ceasul al treilea din zi când m-am învrednicit a vedea cinstita și Sfânta Cruce a lui Hristos, și soarele acum spre apus plecându-se, am ajuns la biserica Sfântului Ioan Botezătorul, care se afla aproape de Iordan, și cu apă sfântă mi-am spălat fața și mâinile. Și mergând iarăși în biserică m-am împărtășit într-însa cu Preacinstitele și de viață Făcătoarele Taine ale lui Hristos. După aceasta am mâncat jumătate dintr-o pâine, am băut apă din Iordan și pe pământ în noaptea aceea m-am odihnit.

A doua zi de dimineață, aflând acolo o luntre mică, am trecut pe cealaltă parte de Iordan și iarăși m-am rugat povățuitoarei mele, Născătoarei de Dumnezeu, ca să mă povățuiască unde îi este cu bună plăcere. Deci, am venit în pustiu acesta și de atunci și până astăzi m-am depărtat fugind. Aici m-am sălășluit, așteptând pe Dumnezeu, Cel ce mă mântuiește de neputința sufletului și de vifor, pe mine, ceea ce mă întorc către El".

Iar Zosima a zis către dânsa: "Câți ani sunt, o, doamna mea, de când locuiești în pustia aceasta?"

Iar ea a răspuns: "Patruzeci de ani socotesc că sunt și încă șapte ani, de când am ieșit din sfânta cetate".

Iar Zosima a zis: "Și ce găsești de hrană, doamna mea?"

Ea a răspuns: "Acele trei pâini și jumătate ce le-am adus trecând Iordanul, încet uscându-se, s-au împietrit; din care gustând câte puțin, în câțiva ani le-am sfârșit".

Și a zis Zosima: "Dar cum ai petrecut fără primejdie atât de multă vreme, fără ca nici o schimbare potrivnică să te tulbure pe tine?"

Răspuns-a aceea: "De un cuvânt m-ai întrebat acum, părinte Zosima, de care mă înspăimânt să-ți spun, pentru că de-mi voi aduce aminte de atâtea supărări și nevoi pe care le-am suferit, de gândurile cele cumplite care m-au tulburat, mă tem ca nu cumva iarăși să mă cuprind de dânsele".

Iar Zosima a zis către dânsa: "Să nu lași nimic, o, stăpâna mea, care să nu-mi spui mie, pentru că odată te-am întrebat de aceasta, ci pe toate cu de-amănuntul să mi le arăți mie".

Iar ea a zis către dânsul: "Crede-mă, părinte Zosima, că șaptesprezece ani am petrecut în pustia aceasta, ca și cu niște fiare cumplite luptându-mă cu poftele mele nebunești. Pentru că, începând să gust hrană, îmi venea dor de carne și de pește, pe care le aveam în Egipt. Însă doream și băutura vinului iubită de mine, pentru că mult vin beam când eram în lume; iar aici, neavând nici apă, cumplit mă ardeam de sete și cu nevoie răbdam. Încă mi se făcea și dor de cântece desfrânate, care foarte mult mă sileau să cânt cântece diavolești, cu care mă deprinsesem. Dar îndată lăcrimând și în piept bătându-mă, îmi aduceam aminte de făgăduințele pe care le-am făcut când am ieșit în pustia aceasta și mă duceam cu gândul înaintea icoanei Preacuratei Născătoare de Dumnezeu, ajutătoarea mea. Înaintea ei plângeam, rugând-o să izgonească de la mine gândurile acelea, ce-mi tulburau ticălosul meu suflet. Iar după ce de ajuns plângeam și mă băteam în piept cu osârdie, atunci vedeam o lumină ce mă lumina de pretutindeni și mi se aducea o alinare, care mă scotea din întreitile valuri ale ispitelor.

Dar gândurile care mă împingeau iarăși spre desfrânare, cum ți le voi spune ție, părinte? Iartă-mă, pentru că se aprindea foc înăuntrul inimii mele pătimase, ce mă ardea de pretutindeni și spre pofta amestecării mă silea. Iar când îmi venea un gând ca acesta, atunci mă aruncam la pământ și mă udam cu lacrimi, socotind că stau înaintea Maicii Domnului, ajutătoarea mea, care îmi judeca călcarea de așezământ și îmi arăta înfricoșare. Apoi nu mă sculam de la pământ ziua și noaptea, până ce lumina cea dulce iarăși strălucea și gonia gândurile ce mă tulburau, iar ochii îmi ridicam către ajutătoarea mea,

rugându-mă neîncetat să-mi ajute mie, celei ce mă chinuiam în deșertul acesta al pustiei. Ajutătoare am avut-o pe aceea și în pocăință cu adevărat sporitoare. Așa am săvârșit șaptesprezece ani, nenumărate nevoi pătimind; iar de atunci până astăzi ajutătoarea mea, Născătoarea de Dumnezeu, mă povățuiește la tot pasul".

Și a zis Zosima către dânsa: *"Dar n-ai avut trebuință de hrană sau de îmbrăcăminte?"*

Iar ea i-a răspuns: "Sfârșindu-se pâinile acelea în șaptesprezece ani, m-am hrănit după aceea cu verdețurile ce se află în pustia aceasta; iar îmbrăcăminte pe care am avut-o trecând Iordanul, învechindu-se și rupându-se, am răbdat mult de ger și de zăduf. Căci zăduful arzându-mă și gerul înghețându-mă, tremuram, încât de multe ori căzând la pământ, zăceam ca o neînsuflețită, cu totul nemâncată. Și așa m-am luptat cu multe feluri de nevoi și cu ispite fără de număr. Iar de atunci puterea lui Dumnezeu în multe chipuri a păzit păcătosul meu suflet și smeritul meu trup. Pentru că numai gândind din ce fel de răutăți m-a izbăvit pe mine Domnul, am ca hrană neîmpuținată nădejdea mântuirii mele, iar ca hrană mă hrănesc și mă acopăr cu cuvântul lui Dumnezeu, care cuprinde toate, căci nu numai cu pâine va fi omul viu, de vreme ce câți nu aveau acoperământ, în piatră s-au îmbrăcat, când ei s-au dezbrăcat de îmbrăcăminte păcatului".

Auzind Zosima că pomeneste și de cuvinte din Scriptură, de la Moise și de la prooroci și din cartea psalmilor, a zis către dânsa: *"Dar psalmi și alte scripturi învățat-ai, o, stăpână?"*

Iar ea auzind aceasta, a zâmbit și a zis către dânsul: "Crede-mă, omule, că n-am văzut alt om, de când am trecut Iordanul, fără numai fața ta astăzi, nici fiară, nici altă ființă n-am văzut, iar carte niciodată nu am învățat, nici pe altul citind sau cântând nu am auzit, dar cuvântul lui Dumnezeu cel viu și lucrător învață pe om cunoștința. Iată, aici este sfârșitul povestirii celei despre mine. Deci, acum te jur pe tine cu întruparea Cuvântului lui Dumnezeu, să te rogi pentru mine, desfrânata".

Acestea zicându-le și cuvântul sfârșindu-l, s-a dus bătrânul să i se închine ei și cu lacrimi a strigat: *"Bine este cuvântat Dumnezeu, Cel ce face lucruri mari și înfricoșate, slăvite, minunate și negrăite, cărora nu este număr! Bine este cuvântat Dumnezeu, Cel ce mi-a arătat mie câte bunuri dăruiește celor ce se tem de El! Cu adevărat, Doamne, nu părăsești pe cei ce te caută pe Tine!"*

Apoi ea, apucând pe bătrân, nu l-a lăsat mult să i se închine ei și a zis către dânsul: *"Acestea toate pe care le-ai auzit, părinte, te jur cu Iisus Hristos, Dumnezeu Mântuitorul nostru, ca nimănui să nu le spui până ce Dumnezeu nu mă va lua pe mine de pe pământ. Iar acum du-te cu pace, iar la anul viitor mă vei vedea pe mine, păzindu-ne dumnezeiescul dar pe amândoi. Însă, mă rog să faci pentru Domnul tot ce îți voi spune fie acum: în postul anului viitor să nu treci Iordanul, precum v-ați obișnuit a face cei din mănăstire".*

Iar Cuviosul Zosima se minuna, auzind că și rânduiala mănăstirii i-a spus și nimic altceva nu grăia, fără numai aceste cuvinte: *"Slavă lui Dumnezeu, Cel ce a dat atât de mari daruri celor ce-L iubesc pe El!"*

Iar cuvioasa i-a zis lui: *"Să rămâi în mănăstire, precum îți grăiesc fie, căci și de vei vrea să ieși, nu-ți va fi cu puțință! Iar în Sfânta și marea Joi, în seara Cinei celei de Taină a lui Hristos, să ieși din Făcătorul de viață Trup și Sânge al lui Hristos, Dumnezeul nostru, într-un vas sfânt, vrednic de o Taină ca aceasta, să-mi aduci și să mă aștepti pe mine în partea cealaltă a Iordanului, care este aproape de locuința lumească, ca să mă împărtășesc de Darurile cele de viață făcătoare; pentru că de când m-am împărtășit cu ele în biserica Mergătorului Înainte, mai înainte de a trece Iordanul, până acum sfințenia aceea nu am dobândit-o. Iar acum cu osârdie o doresc pe ea și mă rog fie să nu treci cu vederea rugăciunea mea, ci cu adevărat să-mi aduci acele făcătoare de viață dumnezeiești Taine, în ceasul în care Domnul pe ucenicii săi i-a făcut părtași Cinei celei dumnezeiești. Iar lui Ioan, egumenul mănăstirii unde locuiești, să-i spui să ia aminte de sine și de turma sa, pentru că se fac acolo oarecare lucruri cărora le trebuie îndreptare. Însă voiesc ca nu acum să-i spui lui acestea, ci când Domnul îți va porunci fie".*

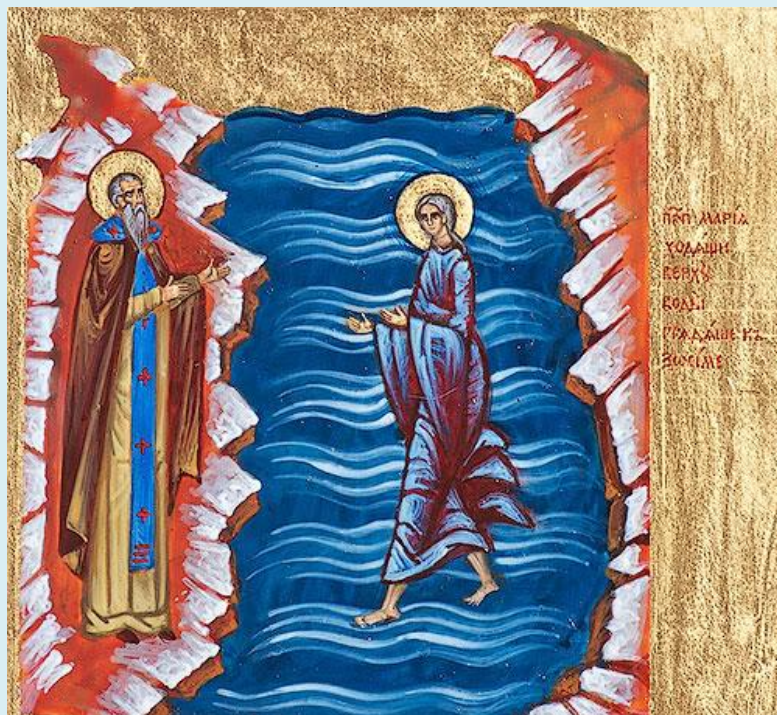
Acestea auzindu-le și cerând rugăciune pentru sine de la bătrânul, s-a dus în cea mai dinăuntru pustie. Iar Zosima s-a închinat până la pământ și a sărutat locul unde rămăseseră urmele picioarelor ei, dând slavă lui Dumnezeu. Apoi s-a întors laudând și binecuvântând pe Hristos, Dumnezeul nostru. Trecând pustia aceea, a mers în mănăstire, în ziua în care se obișnuise a se întoarce frații cei ce petreceau într-însa. Într-acel an le-a tăinuit pe toate, neîndrăznind să spună nimănui cele ce văzuse, dar el se ruga în sine lui Dumnezeu ca să-i arate iarăși fața cea dorită și se întrista. Apoi, gândind la lungimea curgerii anului, dorea să fie numai ca o zi anul acela, de ar fi fost cu puțință.

Iar când s-a apropiat întâia Duminică a marelui post, îndată după obiceiul și rânduiala mănăstirii, făcându-se rugăciune, toți ceilalți frați au ieșit în pustie; iar

Zosima, fiind cuprins de boală, a fost nevoit să rămână în mănăstire. Dar el și-a adus aminte de ce i-a zis cuvioasa aceea, că, vrând să iasă din mănăstire, nu îi era cu putință. Însă nu după multe zile, vindecându-se de boală, el era în mănăstire.

Iar după ce s-au întors frații și s-a apropiat seara Cinei celei de Taină a lui Hristos, a făcut Zosima ceea ce i se poruncise lui. A pus într-un pahar mic din Preacuratul Trup și Sânge al lui Hristos, Dumnezeuul nostru, apoi a pus într-o coșniță puține măslina și smochine uscate, puțină linte muiată în apă și s-a dus într-o seară foarte târziu și a șezut pe malul Iordanului, așteptând pe cuvioasa. Zăbovind sfânta, Zosima n-a adormit, ci cu răbdare privea spre pustie, așteptând ca să vadă pe aceea cu osârdie; și grăia în sine bătrânul, șezând: *"Au doar nu cumva nevrednicia mea a oprit-o ca să vină ea, sau venind și neaflându-mă pe mine, s-a întors?"* Astfel cugetând, a suspinat și a lăcrimat, ridicându-și ochii la cer, se ruga lui Dumnezeu, zicând: *"Nu mă opri pe mine, Stăpâne, de a vedea iarăși fața aceea, pe care m-ai învrednicit să o văd, ca să nu mă duc deșert, purtându-mi păcatele mele spre mustrarea mea"*. Așa cu lacrimi rugându-se, la altă gândire a trecut, zicând în sine: *"Dar ce va fi de va veni, căci luntre nu este, și cum va trece Iordanul și la mine nevrednicul cum va veni? Vai de nevrednicia mea! Vai mie, cine m-a făcut ca să mă lipsesc de un bine ca acesta?"*

Astfel gândind bătrânul, iată cuvioasa a venit și a stat de cealaltă parte de râu, de unde venea. Iar Zosima s-a sculat, bucurându-se și veselindu-se și slăvea pe Dumnezeu. Dar se lupta încă cu gândul că nu va putea sfânta să treacă Iordanul. *Și a văzut-o pe ea însemnând Iordanul cu semnul crucii, pentru că toată noaptea atunci lumina luna.*

Cu acea însemnare s-a dus sfânta pe apă și, umblând pe deasupra, venea la Cuviosul Zosima, iar el a vrut să i se închine ei, însă dânsa l-a oprit, când călătorea încă pe apă, zicându-i: "Ce faci, părinte, căci ești preot și porți la tine dumnezeieștile Taine?"

Iar el a ascultat pe aceea ce-i grăia, care, ieșind de pe apă, a zis către bătrân: *"Binecuvântează, părinte! Binecuvântează, părinte!"*

Iar el a răspuns către dânsa cu cutremur - pentru că îl cuprinsese spaima de vedenia cea preaminunată - zicând: *"Cu adevărat, Dumnezeu este nemincinos, Cel ce a făgăduit ca să asemenea Lui pe acei care se curățesc pe ei după puterea lor. Slavă Ție, Hristoase, Dumnezeul nostru, Cel ce mi-ai arătat prin această roabă a Ta, cât sunt de departe de măsura desăvârșirii!"*

Zicând aceasta, cuvioasa l-a rugat pe fericitul Zosima să-i citească Simbolul sfintei credințe, "Crezul", și rugăciunea Domnului, "Tatăl nostru". Sfârșind rugăciunea, sfânta s-a împărtășit cu Preacuratele și de viață făcătoarele lui Hristos Taine și a sărutat pe bătrân, după obicei. După aceea și-a ridicat mâinile la cer, a suspinat, a lăcrimat și a strigat: *Acum slobozește pe roaba Ta, Stăpâne, după cuvântul Tău, în pace, că văzură ochii mei mântuirea Ta.*

Apoi a zis către bătrân: **"Iartă-mă, Părinte Zosima, dar te rog să îmi îndeplinești și o altă dorință a mea. Du-te acum la mănăstirea ta, fiind păzit cu pacea lui Dumnezeu, iar în anul viitor să vii iarăși la același pârâu unde am vorbit cu tine întâi. Să vii, dar să vii pentru Domnul, și iarăși mă vei vedea, dacă va voi Domnul".**

Iar el i-a răspuns: **"Aș fi voit, dacă ar fi fost cu putință, să umblu în urma ta, să văd cinstita ta față, dar te rog să faci ceea ce voi cere eu de la tine, eu, bătrânul: Gustă puțin din hrana pe care am adus-o!"** Zicând aceasta, i-a arătat cele ce adusesse în coșniță.

Iar ea, atingându-se de linte cu vârful degetelor, luând ca trei grăunțe, le-a dus la gură și a zis: **"Destul este aceasta darului celui duhovnicesc, care păzește neîntinată firea sufletului".** Apoi a zis iarăși către bătrân: **"Roagă-te Domnului pentru mine, părinte al meu, roagă-te și adu-ți aminte totdeauna de ticăloșia mea!"** Iar el s-a închinat înaintea picioarelor ei și îi zicea să se roage lui Dumnezeu pentru biserici, pentru împărați și pentru dânsul. Și aceasta cerând-o cu lacrimi, a lăsat-o să se ducă, suspinând singur și tânguindu-se, pentru că nu îndrăznea să o oprească mai mult; căci de ar fi voit, era neoprită. Ea însemnând iarăși Iordanul cu semnul crucii, l-a trecut pe deasupra, precum făcuse mai înainte. Iar bătrânul s-a întors, cuprins de frică și de bucurie mare; însă se ocăra singur și-i era jale că nu știa numele cuvioasei, dar nădăjduia să câștige aceasta anul viitor.

Trecând anul, Zosima iarăși s-a dus în pustie, împlinind toate după obicei, alerga spre acea prea minunată vedenie și, trecând lungimea pustiei, a ajuns la oarecare semne, care îi arătau locul cel căutat. Privea în dreapta și în stânga, căuta cu ochii în toate părțile, ca un vânător preaiscusit, unde ar fi putut câștiga vânatul cel preaplă-cut. Iar dacă n-a văzut pe nimeni, a început a plânge și, ridicând ochii la cer, se ruga lui Dumnezeu, zicând: **"Arată-mi, Doamne, comoara ta cea nefurată, pe care ai ascuns-o în pustia aceasta. Arată-mi, rogu-mă, pe îngerul cel în trup, căreia toată lumea nu este vrednică a se asemana".**

Așa rugându-se, a ajuns la locul pe care îl însemna pârâul acela și, stând pe marginea lui, a văzut spre partea de la răsărit pe cuvioasa zăcând moartă cu mâinile strânse precum se cădea, iar fața o avea întoarsă către răsărit. Alergând spre dânsa, i-a spălat picioarele cu lacrimile sale, pentru că nici n-a îndrăznit a se atinge de vreo altă parte a trupului. Și plângând mult, citind și psalmii cei potriviți la trebuința vremii aceleia, a făcut rugăciunea de îngropare și zicea în

sine: *"Voi îngropa oare trupul cuvioasei, ori poate nu îi va fi plăcut fericitei un lucru ca acesta?"* Socotind acestea în gândul său, a văzut pe pământ lângă capul ei, scrisoarea aceasta: *"Părinte Zosima, îngroapă trupul smeritei Maria în locul acesta. Dă țarina țarinei; și te roagă Domnului pentru mine, care am răposat în luna "Farmutie", egiptenește, iar grecește, Aprilie, în ziua întâia, în noaptea mântuitoarelor Patimi ale lui Hristos, după împărțirea dumnezeieștii Cine celei de Taină".*

Citind bătrânul acea scrisoare, se gândea mai întâi cine este cel ce a scris-o, pentru că ea, precum zicea, nu știa să scrie. Însă s-a bucurat foarte, aflând numele cuvioasei. Atunci a cunoscut că în ceasul în care ea s-a împărțășit lângă Iordan cu dumnezeieștile Taine îndată s-a scris la locul acela unde s-a și sfârșit; iar el, ostenindu-se, a călătorit cale de douăsprezece zile, pe unde Cuvioasa Maria a trecut într-un ceas și îndată s-a dus către Dumnezeu. Iar bătrânul, slăvind pe Dumnezeu și udând cu lacrimi pământul și trupul cuvioasei, a zis în sine: *"Este vremea, o, bătrânule Zosima, ca să săvârșești cele poruncite ție. Dar cum vei putea săpa, ticălosule, neavând nimic în mâini?"* Și zicând aceasta, a văzut nu departe un lemnișor mic, aruncat în pustie, pe care luându-l a început a săpa cu dânsul. Însă pământul fiind uscat, nu asculta nicidecum pe bătrânul, care se ostenea săpând și udându-se de sudori și nimic nu putea să sporească.

Atunci suspinând foarte din adâncul sufletului, a văzut un leu mare stând lângă trupul Cuvioasei Maria, lângându-i picioarele. Și, văzându-l, s-a cutremurat temându-se de acea fiară, mai ales aducându-și aminte de ceea ce zisese fericita, că niciodată n-a văzut fiară. Însemnându-se cu semnul crucii, a crezut că se va păzi nevătămat cu puterea aceleia ce zăcea. Iar leul a început a se apropia cu liniște de bătrân, gudurându-se prin semnele lui, ca și cum i s-ar închina. Atunci Zosima a zis către leu: *"De ce oare, o, fiară, această mare cuvioasă mi-a poruncit să-i îngrop trupul? Eu sunt bătrân și nu pot să-i sap groapă; n-am nici unealtă ce trebuie la săpat și, fiind și atâta depărtare de mănăstire, nu pot să mă duc să o aduc degrab. Deci, sapă tu cu unghiile tale, ca să dăm pământului trupul cuvioasei".*

Auzind leul cuvântul acesta, îndată a săpat groapa cu picioarele dinainte, pe cât putea să acopere pe aceea ce se îngropa. Deci bătrânul, spălând cu lacrimi iarăși picioarele cuvioasei și mult rugându-se ei ca să se roage pentru toți, a acoperit cu pământ trupul care era gol, neavând nimic altceva decât acea haină veche și ruptă, pe care i-o aruncase Zosima dintâi, cu care Maria își acoperise atunci oarecare părți ale trupului său, care se cădea să le acopere.

După aceea, Zosima s-a întors întru ale sale, binecuvântând și lăudând pe Hristos, Dumnezeuul nostru, despărțindu-se de leu în liniște ca de o oaie, iar leul s-a dus în pustia cea mai dinăuntru. Și mergând în mănăstirea aceea, a spus tuturor monahilor despre Cuvioasa aceasta Maria, neascunzând nimic din cele ce a văzut și a auzit de la dânsa, încât toți cei ce au auzit măririle lui Dumnezeu, s-au minunat. Au început a-i face pomenirile cu frică, cu credință și cu dragoste și a cinsti ziua morții acestei Cuvioase Maria. Iar Ioan egumenul a aflat niște lucruri în mănăstire, cărora le trebuia îndreptare, după cuvântul cuvioasei, pe care, cu ajutorul lui Dumnezeu, le-a îndreptat. Iar Zosima, petrecând cu dumnezeiască plăcere, când era aproape de o sută de ani și-a sfârșit întru cea mănăstire viața cea vremelnică și s-a dus către cea veșnică la Domnul, și a lăsat monahilor acelei mănăstiri nescris acolo cuvântul acesta, despre Cuvioasa Maria. Dar auzindu-l unii de la alții, îl grăiau și, spre folosul cel de obște, puneau înainte povestirea aceasta la cei ce ascultau, dar în scris până atunci nu s-a auzit.

Iar eu - zice Sfântul Sofronie - povestirea aceea ce am primit-o nescrisă, am arătat-o prin scris. Dacă alții au scris viața acestei cuvioase știind-o mai bine, aceasta nu știu încă, eu însă, pe cât am putut am scris, nimic mai mult decât cinstind adevărata povestire.

Iar Dumnezeu, care face lucruri preaminate și răsplătește cu mari daruri celor ce cu credință năzuiesc la El, să dea plată celor ce vor câștiga folos dintr-această povestire, citind-o și ascultând-o. Iar pe cel ce s-a sârguit să dea povestirea aceasta în scris, să-l învrednicească pe el părții celei bune a fericitei Maria, împreună cu toți cei ce prin gândire de Dumnezeu și osteneli, i-au bineplăcut Lui în veac. Să dăm slavă lui Dumnezeu, Împăratul Cel veșnic, ca și pe noi să ne învrednicească să aflăm milă în ziua judecății la Domnul nostru Iisus Hristos, căruia se cuvine toată slava, cinstea, stăpânirea și închinăciunea, ca și Tatălui și Sfântului și de viață făcătorului Duh, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.